

TIEDOTE 8/2022 2.8.2022

RANNIKKROUPSEERiyHDISTYS RUY ry

Tervehdys hyvät jäsenet!

Tälläkään kertaa en esittele kirjoja.

Nyt on tarjolla myös yhdistysasiaa, jonka jälkeen jatkan miekkajuhlien selailua.

Rysäkariin

Kuten jäsentiedotteessa 7 B jo kerroin.

Järjestämme maanantaina 22.8.2022 jäsenretken Rysäkariin.

Lähtö klo 18.00 Merisatamasta (Cafe Carusellin ranta Merisatamanranta 10) saapuminen Rysäkariin noin klo 18:30

Oppaana toimii saaren isäntä Tom Kaisla.

Ohjelmassa linnakekierros ja kalakeitto ja kahvit sotilaskodissa

21:30 lähtö takaisin mantereelle.

Matkalle sopii mukaan max 35 henkilöä ja matkan hinta on 35 euroa.

Palveluksessa oleville arvoltaan luutnantti - kapteeniluutnantti 20 euroa.

Matkalle sopii 35 henkeä ja paikat jaetaan ilmoittautumisjärjestyksessä.

Ilmoittautuminen sähköpostiin jarmo.valtimo@rannikonpuolustaja.fi

Ilmoittautuminen täytyy vahvistaa maksamalla osallistumismaksu yhdistyksen tilille FI69 5549 8320 0654 10 ja käyttää viitenumeroa 2121

Retkelle on ilmoittautunut 12 henkeä, joten paikkoja on vielä jäljellä.

Miekkajuhlista

Viimeksi päästiin vuoteen 1999 ja kurssiin kadk 81.

Lehdestä 2/2000 löytyy kirjoitus Pekka Snellmannin kirjoitus: Miekkajuhla.

Kirjoituksen alussa on kuva, josta löytyy teksti: Kenraali Aapo Kantola luovuttaa miekan kadettikersantti Henri Laville. Tilannetta seuraa RtUY:n puheenjohtaja Ossi Kettunen.

83. kadettikurssin tulevien rannikkotykistöupseerien miekkajuhla vietettiin Suomenlinnan Upseerikerholla 5.4.2000. Miekkajuhlassa Rannikkotykistön Upseeriyhdistys kutsui valmistuvan kurssin kuusi kadettia jäsenikseen ja palkitsi opinnoissaan parhaiten menestyneen. Lippujuhlapäivänä 4.6. valmistuva kurssi on toistaiseksi viimeinen maavoimissa aselajiopintonsa aloittanut kadettikurssi. Miekkajuhlaan osallistuivat kadettikurssin lisäksi yhtä lukuun ottamatta kaikkien rannikkotykistön joukkoyksikköjen komentajat, Rannikkosisarten Säätiön ja Rannikkotykistön Upseeriyhdistyksen edustajia sekä Rannikon Puolustaja-lehden päätoimittaja.

Tilaisuus alkoi rannikkotykistön perinnehuoneessa Kadettimiekan luovutuksella. Kadettimiekalla palkittiin kadettikersantti Henri Lavi. Miekan palkitulle ojensi kenraaliluutnantti Alpo Kantola. Koko kurssille kohdistamallaan kannustavilla sanoillaan kenraali Kantola valoi uskoa kadetteihin tehden samalla illan tunnelmasta arvokkaan ja vapautuneen. Rannikkosisarten säätiön edustajat Eila Walden ja Marja Rahikainen jakoivat yhdistyksensä stipendit kadetti Erkki Vaaralalle ja kadetti Jukka Kiurulle. Kättelykierroksen ja onnittelumaljan jälkeen siirryttiin kerrosta ylemmäs illalliselle.

Aselajihenki yllä

Illallispöydässä tarjottiin metsäsienikeittoa, mehukasta paistia ja espanjalaista punaviiniä. Kahvia ja konjakkia odoteltaessa oli puheiden vuoro. Kiitospuheessaan kadettikersantti Lavi muistutti rannikkotykistöhengen suuresta merkityksestä meille upseereille ja kiitti kadettikurssin johtajaa, kapteeniluutnantti Marko Merenheimoa hyvän aselajihengen luomisesta kurssilla. Rannikkotykistön Upseeriyhdistyksen puheenjohtaja, eversti evp Ossi Kettunen, kehotti kadetteja valmistuttuaan pitämään hyvää huolta siitä huomattavasta pääomasta, mikä rannikkopuolustukseemme on vuosisatojen myötä sijoitettu. Illallisen aikana käytetyistä puheenvuoroista nousi esiin paitsi kenraali Kantolan osuvat kaskut, myös komentaja Jukka Tillin "AHAA" -lainauksen sisältänyt puhe. Asenne, Harkintakyky, Ammattitaitoja Alaisista huolehtiminen - siinä ovat hyvän sotilasjohtajan eväät!

83. rannikkotykistökadettikurssi kiittää Rannikkotykistön Upseeriyhdistystä arvokkaasta ja viihtyisästä miekkajuhlasta.

Kirjoituksesta löytyy kurssikuva:

Rannikkotykistön Upseeriyhdistykseen kutsutut uudet jäsenet: kadettipursimies Jarmo Säkkinen, kadettikersantti Henri Lavi, kadetit Hannu Koski, Erkki Vaarala, Pekka Snellman ja Jukka Kiuru.

sekä kurssilaisten palveluspaikat:

Kadettipursimies Jarmo Säkkinen, Raaseporin Rannikkotykistöpatteristo

Kadettikersantti Henri Lavi, Suomenlinnan Rannikkorykmentti

Kadetti Jukka Kiuru, Turun Rannikkopatteristo

Kadetti Hannu Koski, Hangon Rannikkopatteristo

Kadetti Pekka Snellman, Turun Rannikkopatteristo

Kadetti Erkki Vaarala, Kirkonmaan Linnake

Lehdessä 3/2001 on kirjoitus ensimmäisen merikadettikurssin miekkajuhlasta. Kuten edellisessä kirjoituksessa todettiin, niin vuodesta 2001 lukien valmistuvilla on mek numero.

67. Merikadettikurssin rannikkojoukkolinjan Miekkajuhla 29.5.2001

Kirjoittaja oli yliluutnantti Jarno Mäkinen, huomatkkaa, että tuolloin "maasterit" valmistuivat yliluutnantteina.

Jarno Mäkisen oma palvelusura jäi lyhyeksi, sillä kapteeniluutnantti Jarno Mäkinen menehtyi 25.7.2006 ollessaan sotilastarkkailijana eteläisessä Libanonissa sijaitsevalla Khiamin tarkkailuasemalla, kun Israel hyökkäsi sinne.

Rauha Jarnon muistolle.

Kirjoituksen alussa on ryhmäkuva

RtUY:n uudet jäsenet. kadkers Jarno Mäkinen, kad Antti Posio, kad Mika Salin, kadylik Jari-Pekka Kettula, kad Heikki Rahikainen, kad Olli Hartikainen, kad Ulla Riikonen ja kad Toni Koskinen.

Kuusi päivää ennen valmistumista 67. Merikadettikurssin rannikkojoukkolinjan kahdeksan rannikkoballistaa siirtyivät kevein askelin kadettilykiersantti J-P Kettulan johdolla kohti Suomenlinnan upseerikerhoa. On kauan odotettu päivä - Miekkajuhla. Ensimmäisen kerran muistan linjan käyneen keskustelua miekkajuhlasta pyöreästi vuosi sitten, kun edellinen kurssi valmistui. Joukossa vallitsee pieni epätietoisuus, mitä ilta tuo tullessaan... arvokkaita hetkiä ja muistoja... hyvää ruokaa ja juomaa... Rannikkotykistön Upseeriyhdistyksen

luovuttaman miekan... stipendejä... ja ennen kaikkea jäsenyyden Rannikkotyökistön Upseeriyhdistyksessä.

RtUY:n lahjoittama miekka Jarno Mäkiselle

Tilaisuus alkaa osaston ilmoittamisella Merivoimien esikuntapäällikölle lippueamiraali Pertti Malmbergille. Paikalla on kadettien lisäksi Rannikkotyökistön Upseeriyhdistyksen vanhempaa kaartia ja Rannikkosisarten Säätiön edustajat. Tilaisuus jatkuu Rannikkotyökistön Upseeriyhdistyksen miekan luovutuksella. Miekan vastaanottaa allekirjoittanut suurta kunnioitusta tuntien. Miekka ei vielä ole ripustettuna takan yläpuolelle sen arvolle kuuluvalla paikalla, koska allekirjoittanut asuu vielä puolustusvoimien vuokra-asunnossa. Siellähän ei tunnetusti takkoja vilise. :-). Tulevaisuudessa kuitenkin.... Samassa yhteydessä kadeteille jaetaan stipendejä hyvästä opintomenestyksestä kurssilla. Tunnelma alkaa pikkuhiljaa nousta, kun käteen ojennetaan Whisky-lasi. Maku on pehmeä ja ruskea neste soljuu nopeasti kurkusta alas. Vatsa ilmoittaa olemassaolostaan - milloin syödään? Juoma herättää ruokahalun ja pienen keskusteluhetken jälkeen siirrytään ruokasaliin.

Menu onnistunut

Illallinen juomineen nautitaan vilkkaan keskustelun merkeissä. Paljon keskustelua herättää Merivoimien tulevaisuus. Mihin ollaan menossa? Ylöspäin ja eteenpäin tietenkin...:) Erityisen antoisaa kadeteille on kuulla vanhojen sotaratsujen kertomuksia omasta miekkajuhlasta ja ensimmäisistä askeleista upseerin uralla. Tarinoita on monia ja kaikki erilaisia. Illallisen lomassa kadeteille jaetaan myös rannikkotyökistön historiikki "Kivilinnoista karkaistuun teräkseen". Vatsat täyttyvät maukkaasta ruoasta ja poskille nousee terve puna nautittujen juomien siivittämänä. Menu on onnistunut.

Tämä ilta vain kerran elämässä

Illallisen jälkeen ilta jatkuu tietenkin perinteisesti baarin puolella...Vanha tutustuu nuoreen ja nuori vanhaan. Juomia nautitaan ja laseja kilistellään. Mihinkään ei ole kiire, sillä tämä ilta vietetään vain kerran elämässä. No ehkä siinä vaiheessa kuitenkin nousee hiki hieman otsalle, kun olet juuri tilannut uuden huurteisen nenän alleja tarjoilija ilmoittaa, että paikka suljetaan. Nuoret upseerinalut seuraavat vanhan esimerkkiä ja tyhjentävät lasit mallikkaasti määräaikaan mennessä. Kaikki hyvä loppuu aikanaan... Kahdeksan aavistuksen verran hoippuvaa, mutta iloista ballistaa suuntaa kotiin päin kohti Pikkumustaa. Ilta on onnistunut. Huomenna on edessä uusi päivä ja Merisotakoulun päätöstilaisuus. Viimeisen kouluviikon jälkeen ballistat suuntaavat kukin omille tahoilleen joukko-osastoihin, joissa aloittavat nuoremman upseerin tehtävät. Kettula Kotkaan Rankkiin, Mäkinen Uudenmaan Prikaatiin Dragsvikiin, Riikonen ja Hartikainen Upinniemeen Merivoimien koulutuskeskukseen, Koskinen Mäkiluotoon, Saliin Hankoon sekä Posio ja Rahikainen Turkuun Gyltöoseen ja Pansioon. 67. Merikadettikurssin rannikkojoukkolinjan Miekkajuhla oli onnistunut tilaisuus. Kiitos järjestäjille ja läsnäolueille. Hyvää loppuvuotta Rannikkotyökistön Upseeriyhdistyksen jäsenille ja muistakaa: "Ruuti on kuivaa ja tykit terästä!"

Kirjoituksen alta löytyvät kuvat ja kuvatestit:

Lippueamiraali Pertti Malmberg ojentaa RtUY:n lahjoittaman miekan kadettikersantti Jarno Mäkiselle puheenjohtaja Hasse Rekolan seuratussa juhlallista tilaisuutta. Rannikkosisarten Säätiön puheenjohtaja Kirsti-Liisa Vieno ja sotilaskotisisar Mirja Valve onnittelevat kadetti Olli Hartikaista stipendistä. Myös kadettiylikersantti Jari-Pekka Kettula sai Rannikkosisarten Säätiön stipendin.

RtUY:n ensimmäinen naisjäsen, kadetti Ulla Riikonen puheenjohtaja Hasse Rekolan ja sihteeri Petri Parviaisen onniteltavana.

Kirjoitus merikadettikurssin 68. miekkajuhlasta löytyy **lehdestä 2/2002**. Kirjoittajana oli edesmennyt RtUY:n puheenjohtaja Hasse Rekola.

Kirjoituksen alussa on ryhmäkuva:

Miekkajuhlan juhlakalut 68. Merikadettikurssin rt-kadetit Antti Kauppinen, Antti Häkkinen, Timo Jaakola, Klaus Fromholz, Joni Hoviseppä, Heikki Heilala ja Markus Meriluoto.

RtUY:n Miekkajuhla 8.5.2002 Suomenlinnan upseerikerholla

RtUY:n puheenjohtaja komentaja Hasse Rekola toivotti aluksi arvovaltaisen kutsuvierasjoukon ja valmistuvat kadetit tervetulleiksi perinteiseen Miekkajuhlaan, jossa luovutetaan rt:n priimusmiekkä sekä kutsutaan valmistuvat rt-kadetit RtUY:n jäseneksi. Jaettavan miekan perinne on neljän vuosikymmenen takainen. Silloiset rt:n evp-upseerit keräsivät keskuudestaan miekan hankintaan tarvittavat rahat, jolla kustantaa priimusmiekkä. Nykyisin miekan kustantaa Rannikkotyöstösäätiö, jolle RtUY osoittaa kiitokset. Miekan luovuttajana on perinteisesti ollut yhdistyksen kunniajäsen, kuten tälläkin kertaa, kun entinen puolustusvoimain komentaja, kenraali Jaakko Valtanen luovutti priimusmiekan. Puheessaan kenraali Jaakko Valtanen kertoi omien upseerin ammattiin liittyvien arvojensa kehityksestä sanoen mm: "Vaikka sotien jälkeisissä oloissa ei ollut kovin helppoa aloittaa vakinaisen väen upseerina, tuntui kuitenkin arvokkaalta ja velvoittavalta kouluttaa ja kasvattaa nuoria miehiä edelleen isänmaalliseen ja puolustustahtoiseen henkeen. Työhön liittyvät arvot tulivat puolustusvoimien tehtävistä ja yleisestä asevelvollisuudesta. Esimiehenä ja alaisille esimerkkinä oleminen on myös eettisesti haastava. Upseerin ammattiin katsottiin yleisesti kuuluvan myös selvä aatteellisuus ja kutsumustietoisuus. Sotilaan toimia ei sen tähden kutsutakaan työksi vaan palvelukseksi. Puolustusvoimat antoi siis ikään kuin sisältään selvän arvosuuntauksen nuoren upseerin työlle. Niiden hyväksyminen sekä niihin sitoutuminen ja jopa samaistuminen vahvistui palvelusvuosien, koulutuksen ja eteen tulevien tehtävien myötä. Samaistuminen oman organisaation tavoitteisiin ja vastuun tunteminen niistä oli erityisen selvä päällikkö- ja komentajatehtävissä. Vuosien kuluessa aatteellinen ja yksilöllinen arvosuuntautumiseni sai uusia virikkeitä puolustusvoimien ulkopuolelta - yhteiskunnasta. Oli välttämätöntä havaita ja tunnustaa että kansalaisten isänmaallisuus ja puolustustahto syntyvät hyvin erilaisista tekijöistä, jotka monissa kohdin poikkesivat omistani. Puolustusvoimien sisäisen, selkeän ja joskus yksioikoisen arvomaailman ja yhteiskunnan moniarvoisen ja hajanaisenkin arvomaailman välillä vallitsee monia jännitystekijöitä. Oli välttämätöntä ymmärtää, että puolustusvoimien tehtävä voi onnistua vain, jos puolustusvoimat osoittaa työssään niitä arvoja, joille kansalaiset haluavat olla lojaaleja ja ovat valmiita niitä vaaran uhatessa puolustamaan. Upseerin arvomaailma sai kohdalla i selvästi rinnalleen demokraattisen kansalaisen arvot. Tässä prosessissa antoi hyvän tuen viisas lainsäädäntömme, joka kielsi ja tänäänkin kieltää puoluepolitiikan upseereilta ja puolustusvoimissa. En suinkaan ollut tässä kehityksessä yksin, vaan se koski koko upseeristoa. Kansalaisen rooliin samaistuminen toi mukanaan myös sen, että erityisesti itseäni nuoremmat upseerit alkoivat enenevässä määrin pitää ammattiaan ammattina muiden ammattien joukossa ja sille alettiin vaatia samoja yhteiskunnassa hyväksytyjä taloudellisia ja sosiaalisia etuja ja palveluja kuin muiltakin ammattiryhmiltä. Vahvasti arvosuuntautunut upseeri oli saanut rinnalleen yhteiskuntaan jäsenyvänsä työ - ja ammattisuuntautuneen upseerin. Tämä näkyi ja näkyi ryhmien järjestäytyneenä edunvalvontatoimintana, mutta myös kriittisenä suhtautumisena sotilasorganisaation 'yksioikoisia' symbolitekijöitä kohtaan. Upseerin työssä voi saada tyydytyksen ja vahvan motivaation, jos ymmärtää, että sitoutuminen sotilaana johtajavaltaisen sotilasorganisaation keskeisimpiin arvoihin sekä kansalaisena demokraattisen yhteiskunnan moniarvoisuuteen ovat monista erilaisuuksista huolimatta toisiaan täydentäviä ja toisiaan tukevia tekijöitä. Upseerin on luonnollisesti oltava lojaali oman organisaationsa arvo - ja normimaailmalle, mutta toisaalta oltava aidosti sen yhteiskunnan moniarvoinen kansalainen, jota hän opettaa ja vaatii alaisensa puolustamaan. Sitä ei voi olla ilman upseerin aatteellisuutta, ei ilman yhteiskunnallista näkemystä, mutta ei missään tapauksessa ilman eettisesti ja moraalisesti korkeaa upseerin ja johtajan sotilaallista ammattitaitoa".

Ja kuvatekstit:

Kenraali Jaakko Valtanen luovuttamassa RTUY:N priimusmiekan kadettipursimies Fromholzille, taustalla yhdistyksen puheenjohtaja komentaja Hasse Rekola.

Rannikkosisarten Säätiön puolesta Marja Rahikainen onnittelemassa hyvin menestynyttä kadettialikersantti Heikki Heilalaa.

Kenraali Jaakko Valtanen pitämässä pihvipuhetta, josta osia oheisessa tekstissä.

Muuta

Poimin oheen kirjoituksen, jonka loppuosasta on todettavissa, että nuoret upseerit siirtyvät ja harkitsevat siirtymistä siviilitehtäviin enemmän kuin aiemmin. Nykyinen koulutusjärjestelmä suo siihen paremmat edellytykset kuin ennen.

Vuonna 2001 valmistunut yliluutnantti Ulla Riikonen (nyk. Murtomäki) kirjoitti **RP 3/2001** kirjoituksen ”**Risuja ja ruusuja**”.

Rannikkotykistön nuorempien upseereiden palvelus ja palvelustyytyväisyys joukko-osastoissa.

Kuten kurssikaverini 84. kadettikurssilla ja 67. merikadettikurssilla, jouduin myös minä laatimaan päättötyön osana upseerin tutkintoa. Tutkielman aihetta ei tarvinnut kauan miettiä; tulevana rannikkojoukkoupseerina kiinnostukseni oli tulevassa työssä ja sen arkisessa aherruksessa. Tutkimuksen tulokset ovat suoraa heijastusta nykypäivän rannikkotykistökoulutuksen saaneiden upseereiden tyytyväisyydestä eri joukko-osastoista. Ruusuja ja risuja oli jaossa - tutkitusti.

Tutkimuksen tarkoituksena oli selvittää rannikkotykistön nuorempien upseereiden palvelukseen liittyviä kysymyksiä ja palvelustyytyväisyyttä. Lopullisena tavoitteena oli tuottaa tietoa palvelustyytyväisyyden kehittämisen tarpeisiin. Tutkimukseen liittyen suoritettiin vuoden 2000 toukokuussa kyselytutkimus, johon osallistui rannikkotykistökoulutuksen saaneet vielä "kentällä" töissä olevat nuoremmat upseerit. Merkittävä havainto tutkimuksessa oli se, että joukko-osastojen välillä oli palvelustyytyväisyydessä suuriakin eroja. **Suomenlahden Meripuolustusalueella** kaikki pitivät työstään ja saivat henkistä tyydytystä työstään. Yhteishenki työtovereiden kesken tuntui olevan myös hyvä. SIMepa:n ongelmina näyttivät olevan kuitenkin liialliset työmäärät, huonot tai vähäiset työ- ja koulutusvälineet sekä huono tiedonkulku.

Saaristomeren Meripuolustusalueella työn henkinen tyydyttävyyys ja työmotivaatio oli muihin joukko-osastoihin verrattuna huonoin. Suhtautumisessa merivoimiin oli enemmän asennoitumisongelmia kuin missään muualla. Tulevista siirroista oltiin myös huolestuneita; siviilimarkkinoille lähtemistä pidettiin todennäköisempänä kuin muualla. Itse työtehtäviin oltiin kuitenkin tyytyväisiä ja säännöllinen työaika tuntui riittävän tehtävien hoitamiseen. Työ- ja koulutusvälineisiin sekä joukko-osaston tarjoamiin asuntoihin oltiin tyytyväisiä.

Kotkan Rannikkoalueella työskentelevät olivat kirkkaasti tyytyväisimpiä työhön ja työskentelyolosuhteisiin. Niinpä myös työmotivaatio oli paras. Suhtautuminen merivoimiin koettiin myös positiiviseksi. Ainoastaan työajan riittämättömyys oli ongelmallista. Uudenmaan Prikaatissa pidettiin pääasiassa työstä ja oltiin tyytyväisiä tehtäviin. Myös työmotivaatio oli hyvä. Arvostuksen saaminen esimiehiltä ja vertaisilta sekä henkisen tyydytyksen saaminen työstä oli heikompaa kuin muualla. Yhteishenki oli työtovereiden välillä huonompaa kuin muualla. Kohentamista löytyi myös töiden järjestelyissä, työajan riittävydessä, työ- ja koulutusvälineissä sekä joukko-osaston tarjoamissa asunnoissa. Rannikkotykistön kuulumista merivoimiin kannatettiin yksimielisesti.

Merisotakoulussa työmotivaatio oli yksi huonoimmista eikä työhönkään oltu kokonaisuudessaan niin tyytyväisiä kuin muualla. Työtehtäviin oltiin melko tyytymättömiä, byrokratiaa oli liikaa, työ- ja koulutusvälineiden määrään ja laatu oli huono eikä vastaajien hyvinvoinnista ei oltu kiinnostuneita. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteikö työhön oltu kuitenkin suurimmaksi osaksi tyytyväisiä. Merivoimien suhtautuminen rannikkotykistöön nähtiin jopa niin negatiivisena, että rannikkotykistö haluttiin kuuluvan ennemmin maa- kuin merivoimiin. Palkkaa pidettiin yleensä ottaen huonona.

Palkka vaikutti jonkin verran palvelustyytyväisyyteen, mutta palkkaa tärkeämmäksi tekijäksi tyytyväisyydessä muodostui muun muassa työ itsessään ja sosiaaliset tekijät. Huomioitavaa kuitenkin on, että suuri osa upseereista kuitenkin tunnusti, ettei heidän palkkansa riitä

kunnolla toimeentuloon. Reserviin siirtymisten syyksi paljastui huono palvelusmotivaatio, johon palkka vaikutti vain pieneltä osaltaan.

Palvelustyytyväisyyteen vaikuttivat järjestyksessä itse työtehtävä, me-henki, työn henkinen tyydyttävyyys, työylpeys, tunnustuksen saaminen, töiden järjestelyt, säännöllisen työajan riittäminen työtehtävien hoitoon, palkkaus ja tuen saaminen esimieheltä ja työtovereilta. Kokonaisuudessaan vastaajat eivät oikein osanneet valita onko rannikkotyökistön kuuluminen merivoimiin hyvä vai huono asia. Ongelman muodosti se, että vastaajat tunsivat merivoimien syrjivän rannikkotyökistöä laivastoon verrattuna. Vastaajien mielestä merivoimat eivät myöskään arvostaneet rannikkotyökistön ammattikunnan työtä. Tämä ei kuitenkaan aiheuttanut niinkään asennoitumisongelmia tai eripuraa rannikkotyökistön ja laivaston upseereiden välille. Tutkimuksesta saatiin myös ennusteita siviilimarkkinoille siirtymisistä lähitulevaisuudessa. Vastaajista 20 % oli todennäköisesti hakeutumassa viimeistään lähivuosina siviilimarkkinoille ja 13 % ainakin harkitsee sitä. Muistutan, että työtyytyväisyys on muuttuva olotila. Tutkimuksen tulokset sisäistämällä ja peiliin katsomalla kukin perusyksikkötasolta pääesikuntaan voi vaikuttaa omalta osaltaan työtovereidensa ja alaistensa palvelustyytyväisyyteen.

Jäsenasiaa:

Kuten olette suruviesteistä todenneet, yhdistys on menettänyt jo viisi jäsentään.

Viime viikolla sain 86-vuotiaalta jäseneltämme tekstarin, jossa hän ilmoitti eroavansa yhdistyksestä. Jäsenmäärämme on tällä hetkellä 286. Jäsenemme ikääntyvät, mutta huolestuttavinta on ollut se, että selatessani miekkajuhlien artikkeleita, olen huomannut, että moni nuori mies ja nainen on luopunut jäsenyydestään. Esim. edellisen tutkimuksen kirjoittaja on eronnut yhdistyksestä jo yli 10 v. sitten.

Toivonkin, että jäsenemme puhuvat yhdistyksestä työtovereilleen ja rohkaisevat liittymään uudelleen yhdistyksen jäseneksi. Vuosittain kerättävä 23 euron jäsenmaksu ei ole suuri ja bonuksena saa kotiinsa RP-lehden.

Tästä siirryn suoraan taloudenhoitajan yhteen tärkeimpään tehtävään eli jäsenmaksujen kokoamiseen.

Kuluvan vuoden jäsenmaksu on vielä 59 jäsenellä maksamatta. Lähetän heti tiedotteen lähettämisen jälkeen toisen viestin, jonka liitetiedostona on jäsenmaksun pankkisiirto, niille jäsenille, joilta velvoitteen hoitaminen on unohtunut.

Ja loppukevennykseen...

Meidän Marski:

Ruokailun aikana sen enempää päämajassa kuin marsalkan Kaivopuiston kodissa ei puhuttu työasioita eikä sodasta kuin poikkeustapauksissa. Kaikkein mieluisin puheenaihe oli ruuan valmistus ja erityisesti kastikkeet. Puolustusministeri Walden ilahdutti Mannerheimiä parhaiten, kun hänellä oli tuomisinaan uusi resepti. Kun Walden ryhtyi selittämään herkullista kalan kastiketta, isäntä nosti kätensä estävästi pystyyn, otti esille pienen lehtiön ja kynän sanoen:

-Kenraali on hyvä ja sanelee.

Hyvää loppukesää!

Terveisin yhdistyksen sihteeri ja taloudenhoitaja.

Ja Va